

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke FRA: Mynster, Jakob Peter (1819-02-05)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke FRA: Mynster, Jakob Peter (1819-02-05)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 132. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000079.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Til Fru Louise Hegermann-Lindenchrone* \*).  
5te Febr. 1819.

Omsider, kiere Veninde, sender jeg Dem da den Bog tilbage, som en saa lang og sørgelig Tiid igiemtem \*\*) har holdts. 133Quarantaine hos mig. Jeg paaskiønner sandelig Deres overbærende Venskab, at jeg paa saa mange Maader, og fornemmelig heri, tør vise mig forsømmelig, og at jeg dog aldrig noget Øieblik har mærket, at De har unddraget mig Deres Godhed. Forsaavidt fortiener jeg den og, at jeg er mig bevidst, enhver saadan Forsømmelse har sin Grund i Omstændighederne, ikke i mig, og at jeg vist ofte er nær hos Dem, hvor lange Tider igiennem jeg end i alle Henseender synes at holde mig langt fra Dem. Hvad nærværende lange Opsættelse angaaer, da veed De vel, hvori den har havt sin Grund; jeg har længe kun havt Tiid og Kraft til det Nødvendigste, som hver Dag skulde gøres, og skiøndt jeg haaber, ikke uden „Taalmod, som er det bedste Mod“, at have bestaaet mine Prøver, saa har det dog ofte manglet mig paa Aands-Frihed til Andet, end blot til at kæmpe mod Skiebne, eller — hvilket paa en vis Maade er det Samme — til at hengive mig deri.

Til Sagen! — Hvorvel De, gode Veninde, sikkert Intet behøver af den Apologie, hvormed De ledsagede Deres Arbeide \*), har jeg dog læst den med megen Interesse, og gienkiendte Dem altfor meget deri, til at Læsningen deraf ikke skulde have været mig meget kier. Jeg for min Deel har stedse været overbeviist om, at naar Gud har opladt Nogens Læber til at tale skiønne og gode Ting, da tør han — eller hun — ogsaa udsige dem; og hvo der saaledes, som De, opfylder sit Livs øvrige Pligter, tør vist ogsaa forskiønne Livet for sig og Andre ved stundom at bringe anden Bevertning frem af sit Forraad, end den, der tilfredsstiller de hungrige Giester, eller hvorved Familien samler sig — „blot til Lyst“. Det er vel sandt, at Hustruen og Moderen ikke tør leve for Kunsten alene, eller engang gjøre denne til Hovedgjenstanden for sit Liv; men dette tør Manden, der har overtaget et Embede, ikke heller, og de Fristelser, som den qvindelige Forfængeligheds. 134kan være underkastet paa Kunstens Vei, ere ogsaa tilstede for Manden, og de Digtene og Kunstnere ere jo ingenlunde faa, som paa denne Maade ere blevne fordærvede. Enhver Syssel i Verden har sine egne Farer, men Den er ikke den Fuldkomneste, som undviger disse Farer, men Den, der bestaaer derunder.

Altsaa Tak, fordi De atter har fulgt Deres Hiertes Tilskyndelse, og givet os saa meget Skiønt og Godt. . Jeg skal siden, som „en streng Dommer“, hvortil De har opfordret mig, gjøre mine Indvendinger, men disse gielde egentlig Planen for det Hele, ikke Udførelsen. Denne er i Deres sædvanlige, livfulde Diction, i velklingende Vers, med Rigtighed i Tanker, med Riigdom og Sandhed i Følelser, og med Raskhed og Kraft. Thi ikke blot Det lykkes Dem, som skulde synes at ligge Dem nærmere, men ogsaa Det, som man mindre vilde vente, naar man kiendte Dem mindre, s. Ex. Skildringen af Ridder Otto, hvor især Scenen, i hvilken han tvinger Tieneren til Lydighed, er fortræffelig. —

Imod Anordningen af det Hele vilde De derimod tillade mig at gjøre nogle Erindringer. Først er der neppe Handling nok i Stykket til fem Acter, hvorved især tredie Act er for ledig. Ogsaa er især den Ene af Malerne for lidet indflettet i Handlingen. Dernæst, da ethvert Drama, som enhver musicalsk Composition (og overalt ethvert Kunstværk), har en egen Grundtone, med hvilken alle øvrige Toner maae staae i Harmonie, saa troer jeg, at deraf kan tages en grundet Indvending mod Planen i Deres Stykke. Egentlig er uden Tvivl dette Dramas Grundtone mere idyllisk end tragisk, har en stillere, blidere Charakter, end den egentlige Tragoedie kan antage. I det idylliske Drama kan der vistnok foregaae sørgelige Begivenheder, Katastrophen kan endog være sørgelig — men neppe rædsom, dets Virkning kan være Veemod, men neppe Gysen. I Deres „Troubadour“ strider efter min Følelse Ridder Ottos Mellekomst og Barnets Farer ikke mod den i Stykket herskende Tone; til Sligt er Tilskueren forberedt; derimods. 135neppe til at see en Furie i Hevnens og Blødtørstens vildeste Rasen. Dette synes mig for voldsomt at angribe de mange ømmere Følelser, Stykket har vakt, til ikke at skade det Heles Virkning. Ogsaa troer jeg, at Skildringen af Hildegard mindre er lykkelig. Vel er Zigeunerindens Forvandling til Hildegard frappant; hun har spilt sin Rolle saa godt, at man ikke aner, hvad der skal skee; ogsaa løser denne Forvandling Spaadommenes Gaade meget vel; men hun er vistnok i for høi Grad Uhyre, til at man siden vil modtage hendes Omvendelse; skulde hun formaae at udføre den skrækkelige Handling, maatte uden Tvivl Lidenskabens pludseligere henrive hende dertil; efter saa lange Forberedelser derimod vilde uden Tvivl Kraften forlade hende, naar det kom til Udførelsen. Og dette Sidste vilde efter min Formening give Stykket sin rette Holdning, og efterlade et behageligere Indtryk.

Mit Ønske er, at De kunde finde en Maade til at betage Stykket det Gyseligere, og gjøre Enden ligere med det Øvrige. Skiøndt jeg ikke vil foregribe Noget, troer jeg dog, at denne Forandring vilde være mindre vanskelig, end det først kunde synes. Dersom Stykket blev sammendraget til tre Acter, dersom Hildegard kun kom nær til at udføre sit Forehavende, men bedre Følelser da vaagnede i hende, dersom Stykket saaledes endte med en Forsoning — men dog med det Veemod, som Oliviers Afskeed med det ham kiere Liv i den frie Natur, og hans nye Indblanden i Verdens Tummel og Farer maatte frembringe, da troer jeg, at Stykket vilde vinde i indvortes Overensstemmelse.

Men maaskee lader dette sig gjøre paa ganske andre Maader, og maaskee har jeg ikke Ret i min hele Fordring. Jeg har kun efter Deres venskabelige Tiltro villet yttre min Mening; ved at nedskrive den, har jeg selv fundet, at nogle af mine Udtryk ikke ere ganske vel valgte, og at maaskee ikke enhver Sætning er

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

ganske rigtig, som jeg her har kunnet fremsætte den. Men jeg har skrevet under mange Afbrydelser og Forstyrrelser, og maa bede Dem nøies med disse Linier, som. 136de ere, da det vilde vare endnu længere, dersom jeg skulde gjøre min Kritik fuldkomnere.

Endnu engang — tusinde Tak for Deres Venskab og Tillid! Jeg beder Dem troe, at jeg meget hellere nyder det Gode, man giver mig, end sætter mig hen for at udsætte derpaa.

Min Fanny hilser hierteligst. Ligesaa hilses De, Hr. Kammerherren og alle de Kiere hos Dem

fra  
Deres  
hengivne og forbundne  
J. P. Mynster.